

la rambla

(esport i ciutadania)

República — Estatut
de
Catalunya

A30

Any II. — Número 72

Redacció i Administració: Rambla de Canaletes, 13, pral. — Telèfon 14757

Impremta: Barbrà 11 i 13 — Telèfon 19603

Preu: 15 cèntims

Nosaltres diem...

La reglamentació dels tramvies

Insistim a demanar a l'Ajuntament que restitueixi els tramvies a la plenitud de llur missió originària: facilitar el trasllat dels ciutadans dintre la metròpolis. Ara fan nosa, traven i lliquen i obstrueixen la circulació dels altres vehicles, s'interposen per tot en el corrent vital de Barcelona.

L'Ajuntament popular actual ha acabat alguns abusos perniciosos — tinent els remolcs de la plaça de Santa Anna —, i ha merescut l'aplaudiment unànime de la població. Però ha de completar aquesta tasca de socorrel i en gran.

Cal, sobretot, fer seguir els tramvies la direcció única; fer-los circular amb més velocitat, per tal que compleixin bé llur comés de transportar la gent sense fer-li perdre temps, i important, en suma, totes les limitacions de tot ordre que ha de sofrir, en interès de tots plegats, el tràfic general.

Els responsables

No volem censurar el Govern provisional, però diríem que espera una mica massa a fer efectives les responsabilitats del règim caigut, i la sanció de les quals reclama amb energia la Nació tota.

Aquesta lentitud atenuada del Govern — que té origen, potser, en l'honradesa inatacable dels seus homes — va produir no fa pas gaire temps uns incidents trágics, de desfavorable resonància universal. Cal evitar, de totes passades, que la indignació popular esclati de nou amb formes violentes, a propòsit de qualsevol provocació que faran — indefectiblement, un dia o altre — els partidaris del rei caigut.

Per això demanem i demanarem, en nom dels quaranta mil lectors de LA RAMBLA, que sigui empresonat i enjudiciat immediatament, i en comissió col·lectiva tota els que ocupen llocs públics i en sub-tínents o pistolers del Borbó.

Cal acabar amb això

S'han repetit els atracaments per les carreteres. Cal que les autoritats es preocupin seriosament d'aquest cas, repetit massa sovint. Bé està perseguir la pornografia. Però cal també prendre les necessàries mesures per acabar d'una vegada amb els atracaments i els assalts — alguns audacíssims — de les carreteres. Aquests dies encara se n'ha registrat algun.

UN ACTE D'AFIRMACIÓ CATALANISTA REPUBLICANA A MANLLEU

Un cant a la Pàtria

Ahir al matí tingué lloc a Manlleu un acte d'afirmació catalanista republicana, al qual assistí concurrència nombrosíssima.

Parlaren els senyors Rovira, Rigau, Iglésies d'Abadal, Ragossol i Francesc Masferrer, el qual clogué l'acte amb un discurs vibrant, del qual ens plau reproduir el següent fragment, que és tot un cant a la Pàtria:

Per tal de preparar el poble a la recepció i aprovació de l'Estatut de Catalunya, no temem l'ardència càlida de les actuals temperatures ni ens dol sacrificar el dia de repòs i de vida familiar al servei de la llibertat de la pàtria. I què és la pàtria, amics de Manlleu? Què vol dir aquest mot suggestiu que abraça els pobles i encén passions tan vives, que congria herois i permet desafiar els màxims sacrificis? Jo he de contestar-vos, amics, que la pàtria no pot definir-se. Tothom la sent arrapada al cor, amb arrels profundes, present a l'esperit, amb una llum resplendent i magnífica, viva a l'ànima, amb essències i sentiments carissims. Si em forçaves, amics de Manlleu, a dir-vos com m'explico jo la pàtria, us diria: Si ara per un atzar les parets del nostre teatre Edison es tornessin transparents o de cristall, i la cúpula quedés coberta i tots plegats amb els ulls ben esbatanats, comencés a mirar, veuríem les altes i ingents xemeneies que llancen el fum enlairat els dies de feina, sentiríem el brogit de les màquines trepidants, veuríem com en una mena d'aiguafort el món blau dels nostres obrers, vibració espiritual i peculiar del sentiment de la terra, més enllà i defués els carrers i viles del poble, amb els seus infants i llurs característiques més acurades, veuríem el riu serpentejant que porta en secret el damunt les seves aigües la visió espelent de les estelades nocturnes, la cançó del pastor i el resó del seu flabiol, acords de la solitud de les munt-

(Acaba a la columna adjunta)

CIUTADANIA

Al servei de Catalunya

En aquesta hora històrica de Catalunya, els ciutadans que per damunt de tots els nostres amors posem el que sentim per la terra catalana, hem d'estar disposats a fer el que calgui per servir-la. Cada ciutadà s'arranjarà en el gran exèrcit català i esperarà ordres. Els uns seran escollits per anar a les avançades, els altres restaran a la reserva; tots, però, servirem Catalunya — cal suposar-ho — amb el mateix delit.

El ciutadà és lliure, ben lliure de triar el camí que de bona fe cregui més segur i més curt per al triomf dels ideals catalanístics. En perfecta doctrina liberal, aquest dret ningú no pot discutir-lo. El que no s'ha de permetre és el no fer res. Ni un sol ciutadà pot restar inactiu. El moment d'ara és massa solemne, massa definitiu per a la història del nostre poble perquè aquells que ens sentim orgullosos d'haver nascut catalans romanguem indiferents davant la lluita del 28.

Es pot anar cap a la dreta o cap a l'esquerra. Forçosament s'ha de caminar...

Nosaltres, no podem recórrer en el que entenem solució perfecta, ens decantem resoltament cap a l'entesa d'esquerra. Nosaltres estem personalment satisfets que no hi hagi hagut cap entrebanc, cap disciplina que ens hagi privat de defensar el sagrat ideal catalanístic sense separar-lo d'aquells altres ideals consubstancials amb els quals ens sentim identificats d'ençà que tenim ús de raó: Els ideals de República, Democràcia i Llibertat.

Encara que volguéssim, no podríem destruir-los aquests ideals. Com a homes i singularment com a catalans no podem oblidar ni perdonar la monarquia espanyola. Ens sembla que fèiem un tort a la pàtria, pensàvem que renunciàvem al concepte que tenim de la ciutadania si oblidàvem allò que més ens ha vexat.

Abans del canvi de règim ja dièiem que Catalunya i República oren inseparables. Avui, després que els fets ens han donat la raó, després de veure com serà possible en règim republicà l'Estatut de Catalunya rebutjat per la monarquia borbònica, després de registrar com un ministre republicà ha pogut publicar el Decret sobre bilingüisme, i uns dies després decretava la creació d'unes cattedres de català i nomenava inspector d'Il·lustració patriòtica Pompeu Fabra, hem de repetir, el mateix: estem convençuts que per ésser un bon català cal ésser un perfecte republicà. I encara afegim més: Per aconseguir que la nostra Catalunya sigui estimada i respectada cal fer-la ben liberal, ben demòcrata. Una Catalunya que no fos així, que tingués una aparença més o menys reaccionària, seria odiada en el moment que més interessa que sigui compresa i volguda.

J. SUNYOL I GARRIGA

CIUTADA DE CATALUNYA:

Llegeix

la rambla

(esport i ciutadania)

Periòdic catalanista independent, d'esquerra

Paraules de Jaume Carner

"Als estaments socials

que formen l'estructura conservadora de la nostra societat, jo tinc el deure de dir-los que s'enganyarien si creguessin que aquí no ha passat res. L'error més greu que podia cometre la República seria que fes una façana nova, quedant per dintre de la casa com abans. Si el mot revolució espanta, podem substituir-lo per qualsevol altre, però és necessari que sobrevinguin renovacions que canviïn coses vives de l'economia social.

Però amb la mateixa lleialtat vull dir-los a les classes treballadores que la força imponent que els dona el nombre, la disciplina i l'ideal, els obliga a incorporar-se a la vida pública per construir la societat nova.

Ha d'acabar el regnat de la violència, comprensible en regim d'opressió i de tirania, inexplicable en un real i efectiu organisme públic de democràcia i llibertat."

(Del discurs del Sr. Jaume Carner a l'Assemblea de la Diputació Provisional de la Generalitat.)

ESPORT

Ja en tenim prou, per favor!

Ens hem alarmat i ens sembla que tenim motiu. Això que en ple mes de juny, amb una temperatura completament canicular, ens donin tres partits de futbol en una sola tarda, ho trobem excessivament amable. No ens havíem cregut mai — parlem com a espectadors — merèixer tants sacrificis.

Posiblement, quan un club organitza tres partits per a una mateixa tarda a un preu raonable, és que aquest club sent una debilitat pel públic, i creu que d'aquesta manera l'afavorirà i li agraeix les seves atencions. Per la part que ens toca, però, tot agraïnt aquesta finesa, hem de manifestar que de bon grat hi renunciem.

Passem qu' en la competència teatral hom anunciï calze actes per dos ralefs. En esport, però, no és quantitat el que vol el públic, sinó qualitat. I menys, encara, vol quantitat, en aquest temps que requereix una gran vocació traslladar-se a qualsevol camp de la nostra ciutat. Tenim els nostres dubtes per a creure que donar tres partits de futbol en una mateixa tarda — de cara a l'estiu — sigui un bon procediment comercial, però no tenim cap inconvenient a acceptar-lo. En el que no tenim cap dubte és a negar que aquest procediment sigui esportiu. I, molt agraïts, hi renunciem.

Es molt xocant que després de sentir exclamacions a dreta i a esquerra dient que els nostres equips perden perquè els campionats són massa llargs, perquè el calendari de partits és excessivament carregat; de sentir a dir que això fa perdre la forma dels jugadors, que el públic es cansa, etc., etc., ens trobem, després, que els mateixos clubs que diuen això aprofitin la "felicitat" avinentosa de trobar-se eliminats dels concursos oficials per a llançar-se com uns desesperats a aprofitar les dates lliures celebrant dos o tres partits cada dia de festa.

No, nosaltres no agraïm gens ni gota aquest sacrifici que els nostres clubs fan en obsequi del públic. En aquest temps — i, possiblement, en tots els temps de l'any — és molt difícil de trobar un ciutadà al qual li faci gràcia de passar-se prenent el sol en un camp de futbol des de les tres de la tarda fins a dos quarts de vuit. Generalment, amb un partit el bon espectador en té ben bé prou per avorir-se. Només manca que li en donin tres!

Si som enemics, per principi, del futbol durant els mesos d'estiu — i això fa molts anys que tenim ocasió de dir-ho — més n'hem d'ésser d'aquestes jornades intensives que un diumenge si i un altre també, ens ofereixen els nostres clubs. En aquells temps de folia futbolística, potser el públic s'hauria sentit atret per un programa monstre; avui, no, ben al contrari. Molt sovint ens trobem que amb un partit n'hem tingut massa, i només ens manca que ens en donin tres. En protestem enèrgicament. Cap raó esportiva no pot aconsellar-ho, i gosàriem a dir que tampoc no ho aconsella cap raó econòmica.

Ja comprenem que això és un excés de zel. Un excés de ganes d'afavorir el públic. Moltes gràcies. Però que no hi tornin. Si a hores d'ara tenim un públic supervivent; si tenim, encara, uns milers de ciutadans que no han pogut avorir el futbol, això de donar-los tres partits en una sola tarda pot ocasionar una desfilita de públic molt lamentable. Que ens creguin els nostres clubs i no ens facin il·lusions. Aquesta esplendidesa no els l'agraeix ningú. Massa futbol, massa programa, massa altruisme. Si ens rebateix la racció, ningú no protestarà. Potser fins ho agraïrem.

L. AYMARÉ I BAUDINA

UN DIRECTE

El directiu barcelonista Torres de Prat, disconforme amb el procedir de la Directiva blau-grana en l'afar Torres Ullastres i Forn, va dimidir.

I En Moles, que la sap molt llarga i que quan parla tira pel dret i sense pas enverà, va aixecar-se a l'Assemblea de delegats del Barcelona a demanar que no s'acceptés la dimissió del senyor Torres de Prat i si la d'un company de Directiva, que no l'havia presentada, però que pel bon acolliment que tingué la "proposició" d'En Moles va veure's que hauria estat ben rebuda per la major part d'assembleistes.

I ARA QUE PARLEM D'HONORS

Ara que parlem de distincions remuneraem que la petició de la medalla del mèrit futbolístic per a Vicents Píera — petició que recolzàvem unes setmanes enrera — ha trobat ressò entre els esportius catalans. Sabem que els nostres clubs han cursat a la F. N. un plec amb signatures sumant-se a la iniciativa del club campió.

Esperem que la "Nacional" sabrà resoldre d'una manera justa l'adjudicació d'aquesta medalla i, en conseqüència, que serà concedida a Vicent Píera.

A L'ESTIU

Duen que a l'estiu, tota cuca viu. Això, però, no és ben bé veritat. El futbolista professional passa l'estiu com el passaria l'ànima més pecadora a l'infern.

Nosaltres compadim els jugadors professionals, durant l'estiu. Els aficionats, no. Perquè encara que es queixin si pateixen és perquè volen. Al cap d'uns quant diumenges que els aficionats marxessin a prendre la fresca, s'haurien acabat els partits.

(Ve de la primera columna)

tanyes altes, i que amagat en les seves entranyes guarda tot l'argent de les neus foses, tot el misteri d'una naturalesa pròdiga i fecunda. Tot això són fragments de pàtria nostra. Els campoberrins de blat que el pes de les espigues còrta, les taques vermelles de les roselles esclatades, el groc de la neu, la massa patinada pel sol, els porxos emparats, els empits de la nostra amb alfàbraga i clavellines, la massa del mas garrida i fresca, amb braç nu i el cistell curull de minestres saltant manganeres florides amb la sina onçant prometedora, font d'inquietuds amoroses, l'avia bressolant l'infant, el pagès escardint la mà a l'esteva de l'arada que solca la terra — mare incansable que sempre fructifera generosa — tirada pels seus valents i calmosos, ennuvolant de sol i de musculatura acusada amb l'esforç diari, cantador inimitable de les cançons: l'Anna Maria, robadora de l'amor, que sa mare pentinava amb una pinteta d'or, la de la presó de Lleida, la de la vila de Berga, la de la donzella que brodava un mocador de seda vermella; el segador amb la falç lluenta bracejant a ple sol la garba daurada, les feixes amb usarda, rondres centenàries, poliancredes elegants, esveltes i fines, vestides d'un verd tendre i suau; valls fresques, fonts cristallines, ombrívols i amagades; pinedes fosques, carreteres lluentes, turons i muntanyes, singles espadats, horitzó ondulat amb les crestes dels cimats, serrallades i plans, tot, tot això que veiem i estimem és Catalunya i és la nostra pàtria, aquesta pàtria que respon a una llengua que és la seva ànima, a una llengua forta i vibrant pel crit de guerra, però també suau i amorosa en llavis de l'esposa i tendra i dolçíssima en boca de la mare. Llengua catalana gloriosa, erit de la terra, modulació de l'esperit de la raça a tot arreu on ets parlada, entesa i venerada, és pàtria nostra. La pàtria amica de Manlleu, és això, és tota la terra que ens captiva, la cançó que encén, les veus que estimem, tot allò que fa vibrar, tot allò que enorgulleix quan ens manca, tot el que cobreix el cel blau de Catalunya, tot el que representa l'or i sang de la bandera barrada, amb lleialtat, amb noblesa, amb honor i justícia, que tot això representa l'ensenyia gloriosa de Catalunya.

ESPORT I CIUTADANIA

Cinc atletes catalans han marxat a peu cap a Osca, a dipositar unes flors damunt les tombes de Galan i Garcia Hernández

Cap a Osca

Dissabte a la nit van sortir de Barcelona aquests cinc atletes catalans — Lluís Ferrer, Rafael Agacío, Nestor Souteyrant, Enric Tortosa i Josep Vila —, que van a Osca, a peu, a dipositar unes flors damunt les tombes de Galan i Garcia Hernández — els precursors de la República — en nom dels esportius catalans.

Els nostres amics foren acompanyats per les autoritats locals i nombros públic, que els aplaudí en el moment solemne de llur partida. L'itinerari que aquests entusiastes han fixat a llur gesta admirable d'esportius i de ciutadans és el que segueix i que ens plau reproduir per a coneixement de la gent d'esport de les terres que pensen travessar:

Dia 15. — Sortida d'Igualada a les 8. Arribada aproximada a Tàrraga, a les 5'40 del dia 16.

Dia 17. — Sortida de Tàrraga a les 8. Arribada aproximada a Lleida a les 5'30 del dia 18.

Dia 18. — Sortida de Lleida a les 8. Arribada aproximada a Monçó, a les 5'55 del dia 19.

Dia 20. — Sortida de Monçó a les 9 i arribada aproximada a Lascellas a les 4'25 del dia 21.

Dia 21. — Sortida de Lascellas a les 6 i arribada a Osca a les 12'30.

A primera hora d'aquesta tarda havien d'arribar a Igualada, on eren esperats amb gran entusiasme.

Els desitgem un felig viatge i un bon èxit.

